

bám příslušejícího. Podle tohoto zákonného ustanovení nelze žalobkyni považovati za osobu, o jejíž výživu usmrcený měl podle zákona pečovati, jak shora bylo vyloženo, a proto jí schází oprávnění k uplatnění toho nároku z uvedeného důvodu.

Čís. 13075.

Kupecké právo zadržovací (čl. 313 obch. zák.) přísluší jen k věcem dlužníka, jichž jest vlastníkem.

Z toho, že kupitel zaplatil kupní cenu a že ji prodatel přijal a že zboží zůstalo u prodatele, nelze zcela nepochybně usuzovati na vůli směřující k převodu vlastnictví (§ 428 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 1. prosince 1933, Rv II 355/32.)

Žalující firma podle závěrečného listu ze dne 31. července 1928 prodala firmě Jan J. 900 q krmné žitné mouky po 170 Kč. Firma Jan J. z tohoto množství odebrala 500 q, zbytek 400 q nebyl odebrán. Žalující firma měla za firmou Jan J. pohledávku z obchodního spojení, jejíž výši udávala na 23.191.77 Kč. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalobkyně na správci konkursní podstaty firmy Jan J., by bylo uznáno právem, že žalovaná strana: a) jest povinna uznati, že žalobkyně může u ní uskladněných 400 q krmné žitné mouky na základě závěrečného listu ze dne 31. července 1928 exekučně na plodinové burse v Praze nebo v Brně nebo z volné ruky prodati, nebo dáti prodati za účelem uspokojení pohledávky, již má žalobkyně za žalovanou stranou z obchodního spojení ve výši 23.191.77 Kč; b) může zameziti prodej uvedený zaplacením 23.191.77 Kč se 6% úroky od 1. ledna 1930. Žalobní nárok opírala žalobkyně o to, že neodebrané množství mouky 400 q zůstalo u ní uskladněno a s vůlí kupitelky bylo ponecháno v jejím držení a dosud v jejím držení jest, a uplatňovala ve smyslu čl. 313, 314 obch. zák. vzhledem k insolvenční firmě Jan J. a spol. zadržovací právo. P r o c e s n í s o u d první stolice žalobu zamítl, ježto oněch 400 q krmné mouky nepřešlo do vlastnictví firmy Jan J., takže žalující firma nemá zadržovací právo ve smyslu čl. 313 obch. zák., jež jest možné jen na věcech dlužníkových. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Kupecké právo zadržovací přísluší podle čl. 313 obch. zák. kupci pro splatné pohledávky, které má za jiným kupcem z oboustranných obchodů, na všech movitých věcech a na cenných papírech d l u ž n í - k o v ý c h, které se dostaly s dlužníkovou vůlí na základě obchodů do jeho držby, pokud je má ještě v moci neb jinak s nimi může nakládati. Musí to tedy býti věci dlužníkovy, to jest věci, jichž dlužník jest vlastníkem. Kupní smlouva jako smlouva konsensuální zakládá o sobě jen obligační nárok na zaplacení kupní ceny a na odevzdání zboží, jest jen titulem k nabytí práva vlastnického (§ 425 obč. zák.). K převodu vlastnictví jest třeba, by věc přešla na kupitele některým ze způsobů odevzdání vytčených v §§ 426 až 428 obč. zák., které by tu přišly v úvahu.

Podle nenapadeného zjištění nižších soudů koupila firma Jan J. od žalobkyně 900 q krmné mouky, kupní cenu zaplatila, ale odebrala jen 500 q, kdežto zbytek 400 q zůstal u žalobkyně. Tento zbytek, o který ve sporu jde, nebyl tedy firmě Jan J. hmotně odevzdán (§ 426 obč. zák.), odevzdání znamenání nemohlo se vzhledem k povaze zboží, na něž předpis § 427 obč. zák. nedopadá, vůbec státi, a zbývá tedy jen uvážiti, zda nedošlo k převodu vlastnictví prohlášením ve smyslu § 428 obč. zák. Takovéto prohlášení, totiž projev vůle stran k převodu a k nabytí vlastnictví spatřuje dovolání v tom, že firma Jan J. a spol. všecko zakoupené zboží, tedy i sporný zbytek zaplatila a žalobkyně placení přijala a zboží u sebe uskladnila. Tím prý firma Jan J. projevila prokazatelným způsobem vůli nabytí vlastnictví k zboží a uskladnění je u prodávatele, žalobkyně pak prokazatelným způsobem, převzetím placení, vůli, že věc drží jménem přejímatele, firmy Jan J. Dovolání má tu zřejmě na mysli tak zv. *constitutum possessorium*, nabytí držby zástupcem, kde stačí, má-li zástupce již věc v držbě, změna vůle, totiž usnesení a prohlášení zástupce, že napříště chce držeti jménem zastoupeného. I když se připustí, že se takové prohlášení může státi i mlčky, konkludentním činem, nelze v souzeném případě z pouhé skutečnosti zaplacení kupní ceny a z jejího přijetí a z toho, že zboží zůstalo u prodávatele, usuzovati zcela nepochybně na vůli směřující ku převodu vlastnictví. Firma Jan J., zaplativši kupní cenu, neučinila nic jiného, než že splnila svůj obligační závazek a není ani jisto, zda by byla zbytek krmné mouky, kdyby jí byl dodán, přijala, či snad případné vady nevytýkala nebo z jakéhokoli jiného důvodu ať právem nebo neprávem objednávku nestornovala. Že žalobkyně vůbec nepokládala neodebraný zbytek mouky za vlastnictví firmy Jan J. a že jej nechtěla ani držeti jejím jménem, nýbrž že se cítila za zavázanou jen z kupní smlouvy, tedy z poměru obligačního, vysvítá nejlépe z toho, že mouku stále vyměňovala, byl i jen z ohledu na svého zákazníka, aby pokažením mouky neutrpěl újmu. Tím ztratil mimo to předmět dodávky na své původní určitosti. Nebylo-li tu tedy ani výslovného projevu ani takového sběhu okolností, které nedávají rozumné příčiny pochybovati o vůli firmy Jan J., že zboží přejímá a jest srozuměna s tím, aby je žalobkyně držela nadále jejím jménem (§ 863 obč. zák.), nelze mluvíti o prohlášení zakládajícím *constitutum possessorium* (§ 428 obč. zák.).

Čís. 13076.

Nepřípustnost dovolacího rekursu podle § 46 (1) druhá věta zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., není omezena jen na rozhodnutí druhé stolice o nákladech s o u d n í h o řízení, nýbrž se vztahuje i na rozhodnutí o poplatcích za úkony notářské.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1933, R I 1001/33.)

K žádosti notáře upravil soud první stolice jeho odměnu za sepsání společenské smlouvy. K rekursu odpůrce rekursní soud napadené usnesení potvrdil.